

6/89

• ÚVODEM •

Ještě přiložit poslední číslo Písmenek roku 1989 a je celý ročník. Nedá mi a vzpomínám, jak to všechno začalo, jak mi to tenkrát ve vlaku z Hradce Králové připadalo jako sen, neskutečnost. Cais rozvíjel myšlenky a já mu oponovala. Přece jenom vyhrál. Zkusíme to! Další poznávání, noví spolupracovníci – kamarádi. Čekání na první příspěvky, hltání dopisů, vstřebávání názorů. Kam kdo z nás přišel, zavedl řeč na Písmenka. Radost z prvních kladných názorů, radost z přání kamarádů, radost i pocit uspokojení, když se o Písmenkách mluvilo dobře. Špatné svědomí, když nám nevyšel čas, když Písmenka nebyla v termínu, strach, když jsme se dozvěděli, že nejsme důvěryhodní, vysvětlování a dlouhé dopisy, kdy si čtenáři stěžují na úroveň Písmenek. V neposlední řadě i pocit zodpovědnosti při výběru příspěvků z hlediska politické situace – co kdyby pak Písmenka nemohla vycházet vůbec? To vše a ještě mnoho dalších pocitů, nálad a radostí prožíval každý z nás. Plno věcí jsme se naučili, poznali co můžeme a hlavně na co stačíme.

Jak se nám dařilo, musíte posoudit vy, naši čtenáři. A na vás také záleží, jak dál. Nejsme profesionálové, tahle práce nás prostě baví. Jsme si ale vědomi toho, že Písmenka budeme stále dělat na amatérské úrovni, i když se pokusíme třeba o lepší tisk nebo grafickou úroveň. Stále budeme amatéři, kteří tomu mohou věnovat pouze svůj volný čas. Jak s námi bude, rozhodnete vy. Víme, že se objeví oficiální trampský časopis /ale kdy?/, a my nebudeme schopni mu konkurovat.

Ještě před listopadovými událostmi byla ohlášena "úprava cen" všech novin a časopisů. Ani Písmenka nezůstala stranou, v novém roce budou Písmenka za novou cenu. Na rozdíl od ostatních však bude tato cena nižší! Předplatné Písmenek tedy bude činit 30 Kčs na CELÝ ROK 1990. Na vás teď záleží, kolik příspěvatelů a předplatitelů bude Písmenka vytvářet. Nechceme dělat velké sliby, ale podle vývoje v této oblasti přizpůsobíme vydávání Písmenek tak, abyhom svým závazkům vůči čtenářům dostáli.

Ahoj do roku 1990

Za redakci Věra

• VERKY A OMLUVY •

Luboš z Tábora, ale i ostatní - nás zajímají názory na Písmenka průběžně a tak nám pište podle času i nálady.

Lú - buď tak laskavá a pošli nám celou básničku znovu, nevím, kde se zbytek ztratil. Rádi bychom vše uvedli na pravou míru.

Kamil z Medlešic - Tvůj srpnový dopis nedošel

UZÁVERKA LETOŠNÍHO ROČNÍKU TRAPSAVCE JE 28. ÚNORA!!!

Adresa: Věra Malátková Chvaletice 348/9 PSČ 533 12

Ve vánočních Písmenkách jsem špatně napsala jméno pořadatelů Bukovické sleziny. Proto prosím o opravu - VIKI je správně VIK a MILI místo MIKI. Ještě jednou se omlouvám pořadatelům i čtenářům.

díky: V. O. 1990

Abychom se vyhnuli problémům s příspěvky, ke kterým došlo v minulém roce při zpoždění některého čísla Písmenek, oznamujeme všem přispěvatelům, že uzávěrky jednotlivých čísel Písmenek budou vždy POSLEDNÍ DEN LICHÉHO MĚSÍCE. Uzávěrka čísla 1/90 je tedy 31. ledna. Pokud dojde k nějaké změně, včas ji oznámíme. Naše adresa se nemění.

• PAVUČINA •

Pavučina na duši
a pavouk chybí.
Ten, co jí dává hlavní smysl
a přijde, přijde brzo.
Stačí jeden den,
jeden okemžik,
který snad chvílí zdát se může.
ale není pavouk
jako pavouk.
Jsou ti krásní pro štěstí
a zase naopak
ti, před kterými každý
v hrůze prchá.
A záleží na každé pavučině
pro kterého se stane přechodem.

Katka Zakopalová - Lú

• PODZIM •

Nemám ho ráda. Přijde najednou uprostřed barev a vůní, drze a bez zaklepání. ráno jsme nuceni víc se oblíknout a nebo se zimomřivě klepeme ve vytopených tramvajích. Počítáme zastávky, kdy budeme muset vystoupit, dát sbohem teplíčku a jít chtě nechtě prvním podzimním ránem vstříc každodenním povinnostem.

Patřím k těm odsouzeníhodným rozmazlencům^{co}, s prvním podzimním dnem naposled vyčistí celtu a zbytek potřebností, ale už ne proto, aby o víkendu vyšli vstříc dalšímu dobrodružství, ale aby to všechno na několik měsíců zasunuli do kouta na půdě. Pak jedu zas jako každou sobotu lovit příběhy a za svými povinnostmi, dnes třeba na Šumavu. Zbytky trampů pohrdlivě okukují moje supermoderní, snad někdy až trochu výstřední oblečení a podzimními barvami nalíčenou tvář a s tím vším kontrastující

zelený ošoupaný batoh.

Často se ptám, která z nich vlastně jsem. Jestli ta letní, nebo ta zimní. I moji přátelé jsou dvojí. Ti letní si už zvykli, že za svými povinnostmi musím jezdit takhle vyfešákováná, zkrátka jiná, než jakou mě znají. A ti zimní kroutí nad mým letním bláznovstvím hlavou. To má být naše kolegyně ceněná pro své vystupování a šarm?

Podzim.

Nemám ho ráda už proto, že se přestávám neustále převlékat z jedné kůže do druhé a začínám nosit pouze jednu.

Ale i on má svoje krásy a svoje tváře. Je mi podobný.

Teď sedím zas ve vlaku. Dnes má podřím šedivou barvu a proto se mi zdá každý domek nebo kus zelené louky malým zázrakem a je mi tek dobře. Jenom přemýšlím, co nám přinese zima.

Šárka Chumová - Akimba

• TRAPSAVEC 89 •

Do ohně

který tancuje svůj slavnostní rituál

peřejí moje smutky

jako hvězdy

tma mě pohladila po vlasech

kytara mi ze rtů

uždibuje umaštěné zpívání

a na mých kolenou

se jakoby nic

pohupuje

rosa na kolejích

Lenka Mašterová

• KAPKA •

Když třpytná kapka
na konci listu,
po dešti nedlouhém
jak drahokam svítí.

Co kapek na stromě
to spočítat se nedá
však jen ta jediná
pomíjivým je šperkem.

Měňavé barvy třpyt
a slunce v ní svít,
srdce roztoužené tepe,
sladkých vzpomínek kmit.

Ach kolikrát se tak stane
a na ořešáku je jediná
a tak skvěle září,
jen chvilku která míjí.

Tak prchá ta chvíle,
vše je zase šedé, cizí;
tu kapka skane
a v trávě zmizí.

Právodatný .

• POČETÍ LÁSKY •

Prsty s prsty hladí-li se,
srdce v srdci rodí-li se,
ústa k ústům přivoní,
láska v lásce zazvoní.

Miroslav Šařec - Piplín

• NEJKRÁSNEJŠÍ NOC •

Měsíc svítil jak velká pouliční lampa a kolem nás bylo krásně vidět. Hvězdy, ty dírký v černém cedníku noci doprovázely měsíc v neněnném šiku. Přes větve mnohaletého sarku byla ta krása dobře vidět. Perfektní noc s perfektní ženskou.

"Ty Ádo?"

"Ha?"

"Vyprávěj mi něco."

"A co?"

"Je mi fajn a tak něco hezkyho. Prosím, prosím."

"Tak jo... počkej, jen co si to dám trošku dohromady."

Radostně se zavrtěla a hlavu si položila pohodlněji na mou ruku.

"Hm, tak to začalo, myslím, tím telefonem."

Ve sluchátku trošku zapraskalo a ozval se utahaný a ospalý hlas:

"Kilián, prosím."

"Ahoj, Kilíku, tady Áda. Hele, jeden na víkend ven, takže ať jsi zejtra na nádraží jako obvykle."

"A kam se jede?"

"To uvidíš a taky uvidíš, proč si s sebou vezmeš černej krém na boty. Jedeme celá osada a máme připravenou bašta akci, uvidíš!"

"Neuvidím, ženu mi včera odvezli do porodnice, volám tam každou chvíli."

"A co?"

"Zatím prý nic."

"Hm, na tvým hlase je to vidět, ale měl by sis trochu orazit. Čita by to určitě pochopila, zkus jí zavolat ještě jednou."

"Oni mi ji k telefonu nedají, to jsem už zkoušel."

"Hm, takže bez tebe. To nám budeš, kamaráde, dost chybět. Šupináci budou v přesile. Já to chápu, ale kdyby přeci, tak zítra. Jo, a neblázni se z toho, dopadne to dobře, uvidíš, ahoj."

"Ahoj, Ádo, ahoj," zmlknul hlas na druhém konci.

Se sipající sluchátkem stále u ucha jsem zklamaně obrátil oči vzhůru, kde se ve stráni stavěla nová škola. Počkat! Čita je přece projektantka! No, a pak jsem se začal smát a smál jse ještě když jsem vytáčet další číslo, ač byl pro mě problém dělat ze sebe rozzlobeného stavbyvedoucího s chybou v projektu.

V pátek odpoledne jsme byli na nádraží všichni. Pět kluků se stejnými výšivkami na levých rukávech.

"Ahoj, Kilo, jak se ti to povedlo, že jedeš? Už je to na svě-tě?"

"Není, ale ještě večer mi Čita volala, že se zatím nic neděje a jestli chci, ať jedu někam ven, aby mi nebylo doma tak smutno. Tak už roztal ten svůj plán, ať vím, proč s sebou táhnu tu pikslu krému."

No a tak jsem klukům ve vlaku vysvětlil, že Šupináci obsadili zříceninu hradu nad naším údolím, k čemuž se vydali o dvě hodiny dřív.

"Bude se bojovat šiškama a každý, kdo bude zasažen, musí nahlas napočítat do dvaceti sekund, při tom se nesmí hýbat ani házet šišky. Kdo je v té době dotknutím zajat, bude pomalován krémem na boty. Každá osada má jenom jedno mýdlo a, že i s tím jde krém špatně dolů, je jasny, končí se v neděli v poledne. Jo a taky je jasny to, že komu se nepodaří do konce hry ubránit svoje mýdlo,

prohrává s děsivými následkami."

"Hele, Kilo, a ty se konečně probuď a přestaň myslet na šotonstvo, nebo budeš do neděle černě i na patě."

Od šesti, kdy bitva začala, jsme do půlnoci získali tři úspěchy a první hrudky černého mazaďla se přenesly z plechovek na tváře Šupináčů. Z nás se myl zatím jenom Kilo, zato tři krát.

Po půlnoci jsme si rozdělali malý ohýnek a uvařili večeři, po které si šel Kilo hnedka lehnout. Jenže stejně určitě nespal.

"Hele, Aďo, s tím se musí něco dělat, vždyť Kilo tu vlastně napůl není. Často se někde zasní, přenesl se duchem na porodní sál a my ho pak drhnem. Víme, jak na ty Šupináče, ale musíme být všichni a fit. Chce to na Kila nějaký nápad, jinak mu můžeme začít říkat Černocho."

"Hele, Chuchmo, ty už něco máš, viď?"

"Chi, chi, chi, nam, poslouchajte..."

Celé dopoledne se toho moc nedálo, oby osady vyčerpaly tak stejně krému. U nás ho valnou většinu umýval zase Kilo. V poledne při obědě se ozval Chuchma.

"Tak takhle ne, Kilíčku. Vždyť ty tu skoro nejsi! Aby ses probudil, tak já zaběhnu dolů do vesnice a zavolám do nemocnice, nebo ty snad do zítřka sedřeš z tváře i ty svoje fousy."

"Neblbni, Chuchmo, vždyť je to šest kilo tam a šest kilo zpátky."

"Co bych pro tebe neudělal, za chvíli jsem zpátky a vy zatím Šupináče zabavte."

Za dvě hodiny byl zpátky, dejchal jak lokomotiva a vyhrknul nám v ústřety! KLUK!! Kilův Jásot a náš řev se nesl daleko údolím a přítrž mu udělali až dopadající šisky Šupináčů. Obrat v naší osadě byl víc než jasný. Unikl jenom Kilo.

No a potom přišla naše velká noc. Díky Kilovi a jeho bravurnímu vystupu po hradbách se šupinácké myšlenky dostalo do našich rukou.

Takže teď už zbývalo vydržet do dvanácté a vítězství je naše. Jenže od rána byl Kilo zase mimo. Nakonec nám sdělil, že pojede už dopoledne za ženou a synem. Trochu se o nás pokoušely mdloby, ale přemlouvat ho nemělo cenu a tak jsme nakonec jeli všichni. Šupinám jsme nechali na naší myštině list, že musíme nutně domů do nemocnice a potichu jsme se vypařili.

Už při chůzi městem bylo vidět, že se naše role obrátili. Kilo byl samý úsměv a žertík a nám tuhly tváře a nebylo do řeči. A čím blíž k nemocnici, tím větší krůpěje potu nám vystupovaly na čelech. A nemohlo za to zdaleka slunce. Zůstali jsme stát před vchoďem, ve kterém Kilo zmizel i s krásnou kytkou, kterou jsme mu natrhali ještě na louce pod hradem a úplně rezignovali.

"Až na to přijde, tak nás zadupe do země."

"Musí to ksakru pochopit! Chtěli jsme ho přece vzbudit z těch mrákot."

"Mne je nějak divně od žaludky."

"Proč v té vesnici nemá aspoň jeden telefon? Bejval bych opravdu zavolal."

"Dejchal jsi pěkně, jak lokomotiva, kam jsi vlastně až běžel?"

"Na kopec proti hradu."

"Ty Aďo, až vyleze, musíme všichni na něj, protože jestli nás chytí po jednom, je to naše smrt."

"Už vidím těch nadávek a facek."

"Klucí, klucí! ozval se z výšky-mocný hlas, "von je jako já, fakt, celej jako já," a okno se zase zavřelo.

"No to snad není možný. Ono nám to nakonec vyšlo!"

"Pánové, je vidět, že naše genialita slaví úspěch na všech frontách."

"Spíš porodnicích."

"Cha, cha, cha..."

Utírali jsme si pot z čela, plácali se po zádech, převážně se nafukovali a smáli.

"Poslouchejte, jakej mi spadl kámen ze srdce: bum!"

Jenže na to bum nás taky cosi pláclo do zad. Když Kilo vycházel ven, právě odzvánělo poledne. Štastně se usmál do slunce a s trochou údivu vykročil vstříc devíti kamarádům. Ten smích, kterým jsme se smáli jak my, tak Šupináci, museli slyšet i lidi za řekou.

"A jde se do cukrárny", pánové, zavelel Kilo, "dneska to jde všechno na mě a mýho syna."

Jenže do cukrárny nás nepustili, protože čtyři z nás měli tváře černé od krému na boty.

"Chi, chi, chi," zahihňala se mi pod rameno, na kterém visela moje zdřevěnělá ruka. "To byla pěkná".

Zvedla se a zblízka se mi podívala do tváře.

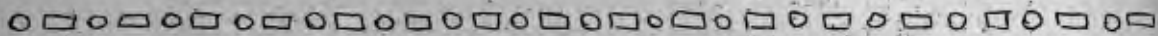
"Hm, tady ti toho černého krému trochu zůstalo".

"Kde?" a mimoděk jsem si sáhl na tvář.

"Pod nosem, na tom tvým kníru!"

No a pak byl měsíc svědkem toho, jak jsem své novomanželce rozetřel ten zbytek krému po tvářích.

Petr Kuchař: - Vik

Podzim na Sázavě. To se nedá popsat, to se musí vidět. Pacifik tiše supí a každou chvíli si houká. Všude okolo je klid a ticho.

Připadá mi to tu jako jeden veliký čistě uklizený pokoj.

Pole zoraná, hladká, se hnědě vlní po březích Sázavy a střídají se s loukami krátce přistřiženými na způsob branců.

Někde probleskuje světlounce zelená podzimní-ho, osení. Střídají se balvany a rezeklané skály s lesy, v jejichž temně zelené smrků a borovic probleskuje záře žlutého jehličí modřínů. Barevné listí zůstalo už jen břízám a několika vytrvalým stromům. Je polovina listopadu.

Chaty a louky jsou prázdné. Jen občas uvidíš človíčka stát u řeky.. Z komínů osamělých domů se vine kouř: Děda s vnučkem na zahradě sekají dříví z pokácených stromů. A voda v Sázavě plyne pomalu, klidně, jakoby se už připravovala na zimní sevření ledovými pouty. Jen ptáci občasným vzletnutím přerušují ticho krajiny.

Příroda je přichystána přikrýt se bílou peřinou. Má čistě pokli-zeno, vymeteno, ztišily se její hlasy. Přichází čekání na jaro.

Erika Chvátalová

• PLÁČ •

Proč míváš slzy v očích, dálko?
Vždyť vyznal jsem ti lásku tolikrát
a básníci na tebe myslí, dálko,
proč jejich obdiv nechceš přijímat?

Zanech smutku, odhoď masku!
Nebe, hvězdy, slunce a měsíc
přibij hřebem na věky věků
do kamení a hlíny, tvořících něco víc,
než pouhý šrámy v nohách tuláků.

Proč mívám slzy v očích, dálko?
Vždyť jako matka chovalas mě tolikrát
a já se ukryl pod tvá křídla, dálko,
tak proč mi brání naše slzy otírat?

Zanechte smutku, odhoďte masky!
Nebe, hvězdy, slunce a měsíc
přibijte hřeby na svý usky,
pak poznáte, že sami nezmůžete nic
a též, jak pomůže stisk kamarádky ruky.

Aleš Valter, Gilbon

• PÍSEŇ TICHÉ LÁSKY •

Neznala láska políbení,
Jen v myšlenkách milovala,
Všech květů, tady není,
a tichou písní tady zazpívala.

Ta píseň čistě zněla,
jak modré zvonky loukou,
svou hrdost v sobě měla,
a malé dítě v rukou.

V podzimu vešla mezi nás,
zrála jablka a jeřabiny,
už jen někdo, zná její hlas,
a srdce šťastné truchlí bez viny.....

... Luboš Kořínek, Mauplí

• SKALÁCI •

Teď tu byli. Vážně, teď tu byli! Měli jste přijít o chvíličku dřív a mohli jste je zastihnout.

Hlavně jeho známou dceru, vlastně jsme na skalách začínali spolu. Úplně od začátku. Nejdřív s konopným lanem a doma tajně vyrobenými doplňkami. Dneska se mi ježí vlasy hrůzou, když si vzpomenu na tu kvalitu. Pak jsme se zlepšili a začali v oddíle. Rodiče nad námi udělali křížek a smířili se s naší absencí každé druhé víkend. Radyně, Kozelka, Svatošky, Srbsko, Prachovky - od jara do podzimu. Bylo toho opravdu hodně.

Pak si, je to víc jak tři roky, našel holku. Někdo má holt na holky štěstí a on ho musel mít plnou krosnu, protože lepší holka pro něj snad není. Jenže ono to mělo háček: k smrti se bála lezení. Radši jí to tedy tajil a když se jeho lást, tak se s černým svědomím vynulvil. Byl pak špatnej, dokud si nezapnul úvazek a nesáhl si na skálu. Pak to z něj rychle vyprchlo.

Jednou v létě, to už spolu chodili dost vážně, jsme dělali písek v ádru. Byl tam nějaký zájezd a jedno třetíidlo spadlo u kraje stezky s pěkným jekotem. Žádná hrůza to nebyla, trochu klidu a rozvahy a malá by byla zpátky. Jenže ona jenom ječela a ostatní na ní zírali. Tak jsme k ní slanili a vytýhli jí zpátky. Situace k smíchu, ale všichni nám moc děkovali. Jezže měl při tom všem kus smůly. Ona byla v tom zájezdu taky. Všichni už dávno odešli a oni tam stáli proti sobě dál. Nic, jenom stáli, dívali se, mlčeli a oběma vylhli oči. Jí z překvapení, zklanání a strachu o něj, jemu z černého svědomí a taky ze strachu o ní. Sbalil jsem všechno sám a přišel pro ně. Ztěžka se vyvlíknul z úvazků, složil věci do krosny a jako k smrti utahanej vyrazil k nádraží a my za ním.

Jednu chvíli se mi podívala do očí. Byla v nich obrovská výčitka a já ten pohled nevydržel. Hrozný! Jak tichý pohřební průvod.

Jak mi potom říkal, neviděli se celej tejden, ani si nezavolali. V pátek ke mně zašel, byl úplně na dně. Jedinou šanci ještě vkládal do soboty, kdy měl tříadvacáté narozeniny. To jsem byl u něj celý dopoledne. Pár kluků a holek z oddílu, pár známých se stavilo, pár telefonů. Chvíli se povídalo, ale nějak to vázlo a tak brzy šli. Už se dost šerilo, když se ozval zvonek ještě jednou. Šel jsem otevřít, byla to ona. Chabě se usmála a vešla do pokoje, kde položila svou objemnou tašku. Vyskočil a udiveně se díval střídavě na ní a na tašku. Pak se ho zeptala, jestli by jí naučil zacházet s pár vecičkami a k jeho údivu začala vytahovat z tašky lano, karabiny, osmičku, stupačky, úvazy a další věci. Radši jsem se tiše vypařil.

No, a od ty doby jezdí hodně spolu. Zamílovala si skály a jeho snad víc než dřív. Jednou mi vyprávěl, jaký to je - mít na laně nejmilovanější bytost na světě. V takový chvíli mu připadá, že to lano už není jenom kus nylonové motanice, ale tepna, kterou koluje jejich společná krev. I když se dost vynakala, věřím tomu, že kdyby se s jedním něco stalo, je zle i s tím druhým. Ono to jde takhle dost těžko vysvětlit, lepší je být na stěně, tak třicet metrů nad zení, pak budou mít takhle slova úplně jinou váhu.

Jo, ještě něco. To nádobíčko, který tehdy tak rychle sehnala, je po jejím bráchovi, kterej slít ze skály někde na Moravě a s těžkým úrazem hlavy skončil v ústavu.

Jak říkám, Teď tu byli. Odešli po týhle cestě a můžete je lehce dohnat. Určitě se vedou za ruce, loudají se na vlak a zkouší se doptatrat toho, co je vlastně táhne na skály

• BEZNADĚJ •

Jsi poslední tramp.
Nezemřeš přirozenou smrtí.
Ani ostatní tak nezemřeli.
Jsi poslední tramp
a něco tě stále nutí
jít dál po zničené zemi.

Jsi poslední tramp
po poslední eko-katastrofě.
Ostatní to nepřežili
Jsi poslední tramp
ti druzí obrací se v hrobě
proč jen, proč to dopustili.

Šárka Chumová, Akimba

• PŘIVOLEJ MI VÍTR •

Přivolej mi vítr
co češe hřívý koní
já svou hřívu v pokoře odevzdám.

Přivolej mi bouři
a já před ní hlavu skloním
jen před ní -
bouři ještě uznávám.

Vláda světla a temnot
už ke mě zvolná kráčí
a z oblohy se řinou spousty vod.
Ubíhám stranou od lidí
a s hlavou na bodláčí
běsnícím živlům zpívám
doprovod.

Ilona Šímanová, Lanny

◦ KDO ? ◦

Kdo to chtěl znát, že stromy pláčou
kdo do kmene vtiskl něž
snad srdce, nebo jméno
vyjímá se v kůře jak na papíru tuš.

Kdo to chtěl zkusit, jestli stromy mají slzy
jestli jsou slané, nebo voní jehličím
nečovíme se to asi nikdy,
zbyl tu jen nápis:

"JÁ JSEM TADY BYL +++"

Markéta Palášková, Maky

◦ SÁM SOBĚ

Měsíc těžko mezi mraky hledá místo,
víchr temně duní ve skalách,
černá noc udělá v myšlenkách čisto,
a v křišťálové vodě rozpustí se slzy jako hrách.

Tak jako měsíc najde svoje místo,
tak vždycky smích vystřídá pláč,
každý má v sobě zlo i dobro, to je jisto,
jde jenom o to dokázat, že nejsi zelenáč.

Jen seber něco odvahy a síly,
stůj hrdě před tím, kdo něco víc chce být.
Vše nejde lehce, tak dokaž svoji píli
dobrou věc bran a taky nezapomeň snít.

Tak jako měsíc najde svoje místo,
tak vždycky smích vystřídá pláč,
každá má v sobě zlo i dobro, to je jisto,
jde jenom o to dokázat, že nejsi zelenáč.

Aleš Valter

° BLUES °

Houkání vlaků, cesta už mizí
 Blues kolejí, sláva co mrzí
 Houkání vlaků, listí už opadává
 Blues kolejí. Ti svý sbohem dává.
 Houkání vlaků znamená žít
 Blues kolejí Ti káže jít!

Markéta Palášková,
 Maky

° OBUD °

Sama sedím
 a přemýšlím -
 nad osudem
 který mi život dal.

Sama sedím
 a přemýšlím -
 co mi vlastně život dal
 a za co mě potrestal

Vždyt žiju
 jako každý z nás -
 vždyt stejně žiju
 a mám stejný ráz.

Můj život se ničím neliší
 od života Tvého -
 a přesto mám osud jiný
 nežli Ty!

° SYMBIOZA °

Mám-li být ohněm
 buď mi dřevem

Mám-li být vodou
 buď mi ledem

Mám-li být zemí
 buď mi trávou

Mám-li být plotem
 buď mi bránou

Mám-li být hadem
 buď mi ječem

Mám-li být včelou
 buď mi medem

Mám-li být hlasem
 buď mi ozvěnou

Mám-li být mužem
 buď mi ženou

Luboš Martínek,

• PROBUZENÍ •

Svítání s červánky slibuje pěkný den,
odkřívám celtů - hezky tiše, pomalu,
nesmím vyplašit prudkým pohybem
žlutavé paprsky nebeského korálu.
Ptačí křik mi dává povolení vstát,
slib ticha mu za to musím dát
čistá voda je mi za pořádek dík
a stromek, pod kterým jsem spal,
ze sebe náhle ostýchá svlík,
když za košilí jehličí mi vysypal.
Tak a to mi stačí abych řekl,
že tenhle den je pěkný!

Aleš Valter, Gilbon

• ZVADLO •

"Jen pro zvané"

Dne 9. 1. 1988 se koná potlach
T. O. Tuláci
Srděčně zve šerif e parádi

Ještě jsem nestačila nalepit slavnostní zvadlo a už držím
v ruce telegram. Přijed' určitě, páté výročí vstupu do osady,
Joe.

No, páni, už pátý! Kolik mi to vlastně bylo, když mě tam
Myšák přived' poprvé? Jasně, patnáct, ani o den víc. Dokonce
tu mám někde fotku. Copatá holka s béruškama a naivní předsta-
vou, že správný tramp chodí pouze v zeleném, má vzornou usár-
nu, nekouří, nepije a stojí při Rose.

Je to vůbec možný? Bohužel na to mám důkazy, takzvaně černé
na bílém, no zrovna tady:

Leden 1983

Osada mě zklamala, mezi jejich vtipy jsem se necítil dobře,

a ty narážky, navíc jsou to ochlastové a hulej jak fabriky! Jak mě sem mohl Myšák přivést, není nakonec stejnej jako oni? Hrůza! To sem si ty pověstné staré pardy představovala jinak. Už sem nikdy nepojedu! Myslej si, že když dobře hrajou a zpívaj, tak jsou trempové.

No prosím, tohle kdyby si šerif přečetl, tak by se asi divil. On, který si na své osadě tolik zakládá a který pro ni dýchá. Když se mě tenkrát zeptal, jestli se mi to líbilo, něco jsem zablekotala a koukala se ztratit. Vlastně mi bylo toho dědouška trochu líto. Tolik se snažil přesvědčit mě, jak báječná jsou osada.

Dědoušek, pěkný dědoušek! Ještě loni, když byla grandiózní oslava jeho osmdesátin, na kterou se sjeli kamarádi ze všech možných osad, dokázal hrát při měsíčku bandi hokej a kácel soušky, na který jsem já koukala s posvátnou hrůzou.

Abych řekla pravdu, dokáže mě vyvést z míry i dnes. Když jsem na oslavě nového roku sebrala odvalu a zeptala se, proč boudička na jisté, všemi známé účely, nemá dveře, odpověděl: "Protože v naší osadě se nikdo nemá za co stydět!"

K v ě t e n 1985

Oslava Fredyho narozenin byla výborná. Zpívalo se až do rána, kamarádi šacovali své kapsy, aby našli ještě nějaké drobné na další partii pokera. Dobrou hodinu se taky rozebíraly věci, který zdánlivě nemají s trempingem co dělat. Kamarád Pedro přitáhl totiž pytel cementu, který posledně někdo sháněl na opravu domku.

Viďa, tohle už zní líp, ale tak rychle to tehdy nebylo. Trvalo mi několik měsíců, možná i rok, /po celou tu dobu jsem jezdila kvůli Myšákovi/ než jsem pochopila co znamená být kamarád.

9. 1. 1988

Znovu jsme se sešli a všechno je jako vždycky. Ben a George hrajou na kytary, Harry svírá banjo, a moje dítě tluče vozem-bouchem. Držím v ruce cancák a chystám se pobavit kamarády svým prvním zápisem z osady. V tom se otevrou dveře a v nich stojí Tom: "Člověče, já si snad koupím usárnu, když má člověk batoh, tak mu ty mladý ani neodpovědí na pozdrav."

Už nemyslím na cancák, jen se nehorázně chechtám....

Jana Valterová, Frenky

JEDNODUCHA

Byli jsme chudí a neměli si co dát,

tak jsme vynalezli lásku a milování.

Byl jsi to ty, co přišel od pánů zbitý

a já vynašla strach a bolest.

Narodilo se dítě a my našli cit.

Byli jsme chudí, abychom poznali sami sebe.

Mezitím jsme poznali peníze

a každý svůj ostrov.

Lana Martinovičová, Dejdy

• PŘÍ PŘÍBĚH •

Na lesní cestě zastavilo auto. Motor zhasl a těžký olovený dým pomalu dosedl na okolní závěje. Bylo ticho. Stromy zatížené sněhem obklopile velkého červeného brouka a gumovými koly a mráz mu začal malovat po sklech své ornamenty.

Sníh na cestě hlasitě zakřupal, když se od auta oddělily dvě postavy spojené tenkým provázekem. Člověk a pes. Sešli z cesty a zamířili rovnou do zamklého davu dřevěných obrů. Několik desítek kroků. Pak člověk zastavil a uvázal svůj konec provazu k jednomu ze stromů. Zapálil si cigaretu a vykročil zpátky po svých stopách.

Pes se rozběhl za ním, ale najednou zůstal stát, jako kdyby narazil do neviditelné stěny. Mezi ním a stromem byl napjatý provaz...

Pes poněkud vztekle chňapl. Zaškubal sebou. Při dalším trhnutí provaz povolil. Konečně. Pes doběhl k autu právě v chvíli, kdy se člověk chystal nastupovat.

Jejich pohledy se setkaly.

Pes provinile stáhl uši.

Člověk začal klepat prokřehlými prsty na kapotu auta. Pak otevřel dvířka, naklonil se dovnitř a vyndal ven prázdnou dřevěnou plechovku.

Znovu odešli od auta. Tentokrát už je žádný provaz nespojoval. Vrátili se ke stromu, na jehož kmeni teď visel druhý konec přetržené šňůry. Člověk položil plechovku kousek od stromu.

"Hlídej!"

Pes plechovku očichal a potom se posadil vedle ní.

"Zůstaň! Hlídej!"

Pes seděl u plechovky a díval se za odcházejícím člověkem. Zakňučel, aby na sebe upozornil. Nic. Velký červený brouk se dal opět do pohybu. Namáhavě se hrabal sněhem a nechával za sebou jen oblaka šedého dýmu. On sám pomalu mizel mezi stromy. Nenávratně...

Pes zůstal sám pod tichou klenbou z bílých větví. Vedle něj byla na sněhu malá dřevěná plechovka s nápisem "Coca cola". Znovu ji očichal. Rozpačitě natáhl přední tlapy před sebe a položil se na zem. Přicházela na. Pes začal výt. Nejdříve docela potichu, pak stále hlasitěji a hlasitěji...

x x x

Druhý den ráno zavětril pach člověka, a potom už i viděl, že k němu přichází po cestě muž v zeleném kabátě a s dlouhou černou holí pověšenou přes rameno. Pes nikdy takovou hůl neviděl. Ostržitě sledoval neznámého vetřelce.

Člověk s dlouhou černou holí si ho zatím všiml a odbočil z cesty přímo k němu. Pes vycenil zuby a postavil se před dřevěnou plechovku.

Člověk se zastavil. V rukou držel tu dlouhou černou hůl. Váhavě přešlápl z nohy na nohu a pak udělal ještě několik kroků blíž k psovi. Nebo k plechovce? Pes zlostně zavrčel.

"No no, ty seš mi šákej divokej! No tak... nech toho... já ti nic neudělám... no... hodnej..."

Člověk pomalu natahoval ruku. A pes skočil. Zelený rukáv v poslední chvíli uhnul a zuby cvakly naprázdno. Potom z té dlouhé černé hole vyšlehl oheň.

Pes cítil, že se mu podlamují nohy. Jeho tělem projela ostrá bolest. Upadl na sníh, který se pod ním začal barvit do červena. Najednou mělo všechno kolem červenou barvu. A pak už nebylo nic.

x x x

"Tys mi dal, bestie," ulevil si muž v zeleném kabátě, když se konečně probíral z leknutí. Znovu se podíval na mrtvého psa a pozorně prohlédl okolí. Nenašel nic než ten přetržený provaz uvázaný ke stro-
mu a stejný provaz na krku psa. Jinak už tam byla jen stará plechov-
ka od koly, pár stop a udupaný sníh. Že by vzteklna? Možná. Šlad.
Ještě že stačil včas uskočit. Ale proč ten pes zůstal tak dlouho
na jednom místě? Čertví...

"Kdybys aspoň zdrhnul, troubo... jak tě teď zahrabem to...
v tomhle mrazu..."

Potom odešel. Brodil se sněhem ve směru, odkud bylo slyšet
jekot motorových píl. Vedle psa zůstala stát jen prázdná plechovka
s nápisem "Coca cola".

Mirek Valina

• A NA ZÁVĚR •

V minulém čísle Písmenek jste měli možnost seznámit se s anketou o trampském časopise. Situace se od té doby značně změnila. Ve všem. Takže současný stav - po celkovém uvolnění v oblasti tisku se začala formovat mnoho skupin a redakčních týmů. Vychází /nebo v krátké době začne vycházet/ celá řada nechci říkat časopisů, spíše periodik, týkající se trampingu. Tím naléhavěji vyvstává otázka co dál, protože roztržitost jednotlivců a skupin, případně snaha některých z nich strhnout co největší vliv právě na sebe, celé věci spíše škodí. Bude nevyhnutelně potřeba celé hnutí nějakým způsobem zastřešit, aby mohlo dojít k vytvoření celostátního trampského časopisu /nebo alespoň časopisu pro Čechy a Moravu/. Písmenka se v žádném případě nechtějí takovým časopisem stát, naše náplň je jiná a nechceme ji měnit. Ale chceme být u toho. O tom, že se přece jen něco děje, svědčí setkání, které se uskuteční 21. ledna v Brně, a na kterém by se měli sejít ti, kteří mají vážný zájem v této oblasti něco dělat. Alespoň se dohodnout, co vlastně chceme a jak do toho. Protože mezi slovy chtít a dokázat je obrovská propast. A sami na vlastní kůži jsme se přesvědčili o tom, že vydat první jedno nebo dvě čísla je zábava, protože je vydat chceme, ale potom už někdy víc než chceme prostě musíme, a to jde mnohem hůř.

Současně bude potřeba alespoň se pokusit o odpovědi na celou řadu dalších důležitých otázek, např:

- finanční krytí. V tomto rozsahu už by nešlo pracovat tak, jako třeba na Písmenkách - amatérsky, po večerech. Kdo bude redakci, i když třeba jen jednočlennou, platit? A kdo na sebe vezme riziko, když celá akce bude ztrátová?
- problémy autorských práv. Víme až moc dobře, že pro pár řádků se může celá redakce dostat před soud a za porušení autorských práv platit značné sumy.
- kde, jak a na co časopis tisknout. Situace našeho polygrafického průmyslu není nijak růžová a papír je stále bilančním materiálem. /Nechceme zakřiknout šanci, která se začíná rýsovat/
- jaký obsah a formu časopisu dát, alespoň pro začátek, než se ustálí na tom, co budou chtít čtenáři.
- distribuce. Poštou, přes PNS /není zadarmo!!/nebo jinak?

O všem, co se v Brně bude dít, samozřejmě přineseme informace, pokud se je čtenáři do doby vydání dalšího čísla Písmenek nedozvědí jinak. Netrpělivě také čekáme na novelu tiskového zákona, která může mnohé zodpovědět.

A na závěr ještě jedna informace: V Mladém světě došlo ke zrušení rubriky Táborový oheň. Údajně proto, že její náplň neodpovídala požadavkům čtenářů a jiné rubriky byly potřebnější. /Tato informace není ověřena/. Rozbíhá se však proti tomuto protesní akce. Nesouhlasíš-li ani ty se zrušením rubriky TO, pošli na adresu MS korespondenční lístek nebo pohlednici se svým stanoviskem.

ADRESA REDAKCE :

KLUB MAXIMALISTŮ

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA č. 67

280 02 KOLÍN

Vydává Klub Maximalistů Kolín
Odpovědný redaktor: Karel Čížek
Povoleno odborem kultury ONV Kolín
Povolovací číslo: 0320403389
Náklad 100 výtisků